

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:
Un șir garmond: 6 Lei. La
publicării repetate după
:: :: invoială :: ::

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

In semnul Mariei

Trăim vremea marilor centenare ale gândirii și vieții bisericești. Anul trecut ne-am închinat memoriei marelui Augustin, mai înainte ne plecasem genunchii în fața mormântului serafic dela Assisi, iar în 1925 am prăznuit șasdsprezece veacuri dela întâiul săbor a toată lumea, care a proclamat cu solemnitate credința în dumnezeirea blândului Nazarinean.

Noul an implinește al cincisprezecelea veac dela conciliul ecumenic ținut în 431 la Efes, unde s'a condamnat erezia lui Nestor și s'a dat o nouă strălucire minunatei prerogative a Preasfintei Fecioare, cuprinsă în cuvintele „Născătoare de Dumnezeu”. Noul an pornește deci în semnul Maicii Fecioare, ale cărei laude, găsite și altfel pe buzele tuturor cinstitorilor adevărați ai Fiului său, vor rezuna în acest an cu adevărat dela un capăt al lumii la altul. Votul popular, care a venit să confirme în noaptea atât de memorabilă dela Efes, cu miș de făclii aprinse, hotărârea marelui săbor, inspirată de Papa Celestin al Romei, va aprinde de sigur și în acest an jubilar inimile sutelor de milioane cari știu și cred, că „mult poate rugăciunea Maicii spre îmblânzirea Stăpânului”.

Inițiativa acestui nou praznic a pornit tot dela Sf. Părinte al Romei, care a ținut ca întâiul său cuvânt de îndemn să-l adreseze chiar Răsăritului, unde s'a dat marea luptă contra celor care au crezut că pot să insulte pe Preasfânta Fecioară. Este o scrisoare, datată în ziua Nașterii Domnului și adresată Cardinalului Sincero, secretarul Congregației pentru biserica orientală, în care, schițând importanța noului centenar, îi cere să ia măsurile pe cari le va găsi potrivite pentruca anul jubilar 1931 să încununeze odată mai mult viziunea profetică a Celeice a spus cuvântul: „Iată, de acum mă vor ferici toate generațiunile”.

„Poruncim — spune Sf. Părinte în această scrisoare — să te îngrijești, ea acel săbor și cele ce se țin de el să fie făcute cunoscute în întreg Orientul; și aceasta nu numai prin constituirea unui comitet de bărbați iluștri, care să arate, sub prezidiul tău, felul cum se poate prăznui cât mai demn această comemorare, ci și prin alegerea oamenilor celor mai distinși, cari prin scrieri erudite și prin cuvântări rostite în public să știe pune în lumină un eveniment atât de fericit. Deodată nutrim speranța, că aceasta va face să sporească cultul marian și că, prin intercesiunea Maicii Preacurate, popoarele Orientului vor reveni, în sfârșit, la sinul bisericii romane, al cărei primat, sprijinit de atâtea alte monumente istorice, apare atât de stăluțit și în Conciliul dela Efes”.

Cinstirea Preacuratei este, cum se știe, un element esențial al ritului nostru răsăritean și astfel nu încapă nici o îndoială, că îndemnul Sfântului Părinte va găsi în sufletul credincioșilor bisericii noastre pământul fertil, care va aduce toate roadele la cari se gândește marele urmaș al sf. Celestin, Papa Romei.

Una din căile mântuirii

Biserica: rezervoriu de forțe educative — Hristos, pedagogul cel mare —
Indărăpt la școala creștină

de pr. IOAN BORZA

S'a vorbit și se vorbește mereu și cu drept cuvânt, despre criza școlii. Se caută și se propun fel-de-fel de remedii. Adevărul e însă că singura cale, pentru a ieși din criza școlii și a sufletului, și unicul mijloc, pentru a pregăti viitorului prospiciere este școala confesională sau înlocuirea principiilor școlii laice cu cele ale școlii bisericii.

Idealul visat și așteptat de imensa mulțime a creștinilor este: „Vină împărăția Ta, precum în cer așa și pe pământ”. Împărăția păcii, împărăția dragostei creștinești și a luminei, adevărate, (căci sunt și „lumini” ce întunecă). Biserica, prin mijloacele puse ei la îndemână de dumnezeescul său întemeietor Hristos, luptă să crească cetățeni ideali, cari împreună să formeze împărăția ideală.

Iar aceste mijloace, între cari se numără și sistemul pedagogic creștin, poartă toate pecetea înțelepciunii divinului învățător. Tendința principală a Lui a fost să sădească în suflete credința puternică, vie, din care spontau să nască acțiunile. De dragul întăririi credinței și pentruca lumea crezând tare viață să aibă și mai multă să aibă, face ca mușii să vorbească, orbii să vadă, morții să învie. Convingerea de granit a apostolilor, — educatori fără seamăn, — a schimbat ideologia și conduita unei lumi adânc viciate, punând societatea pe baze noi.

Și într'adevăr forța dinamică ce pune în mișcare întreagă ființa omului nu e nici decum ideia, cunoștința pură. Teoria, oricât de concludentă ar fi, rămâne în lumea gândirii abstracte până ce nu-și va câștiga adesiunea sentimentelor. Sentimentele-i vor da culoare și o vor învia în exteriorizare. Iar pentru ca ideia să aibă această influință, trebuie să fie convingere. Etimologia cuvântului spune mult foarte: „con-vincere, învingere a omului întreg. Dar „convingerea” poate să fie de-o intensitate vastă, dela veleități pân' la fanaticism. Iar pentru a fi atât de puternică încât să predomine și să răpiască cu sine sentimentele în mod sigur și durabil, trebuie vărsată în suflet prin senzații, acestea fiind porțile sufletului. Divinul și preaînțeleptul învățător pentru a da învățăceilor săi o convingere puternică, nu s'a mărginit la „propunere” de pe catedră, ci a purces la aprinderea și captivarea inimii, ucenicilor, prin vindecări, fapte caritative, instituirea sf. Taine, moartea pe Cruce, iubire eroică, (se poate o iubire mai mare decât a-ți da viața pentru prietini tăi?) etc. etc.

Cu pilda vieții sale îi convinge și-i câștigă pentru Idealul evanghelic în așa măsură covârșitoare, încât cu toții sunt gata să

jertfească totul, vitam et sanguinem, pentru izbânda gândului în slujba căruia au fost puși. Asta odată se chiamă educație! Și-i vrednică de a fi luată drept pildă de toți educatorii până la capetul veacurilor, când e vorba de educarea tineretului. Cum și vedem că se face, după puteri, în școala creștină. Dovadă, sub ochii noștri, este școala salesiană a lui Don Bosco.

Școala laică și educația ce o dă ea se prezintă slab sub acest respect. Mai bună educație ar primi un surdo-mut dela școala bisericii decât un geniu cu auz și grai dela școala „propunerii” programei analitice!

Spre cetățuia sufletului se'ndreaptă multe drumuri. Și acela va cuceri sufletul care-l asaltă din toate direcțiile. Biserica, după pilda și porunca divinului pedagog Hristos, stăruie, bate la toate porțile sufletului prin cateheză, predică, rugă, cant, sf. Taine, devoțiuni, societăți mariane, exemplu, rit, pompă, etc. etc. Statul cu școala profană se agită neputincios pe o cărăruie tinoasă și obositoare: explicarea lecțiilor, lăsând drumurile vaste, sigure, dușmanului sufletului și instrucției: nesfârșitelor patimi. Lăsând să se dovediască încă odată afirmația că numai biserica poate da societății și statului bărbați, echilibrați sufletește și gata să se jertfească pentru tot ce e bine și frumos.

Și încă câte alte ponderoase motive nu militează în favorul adevăratei școlii carea este: școala creștină!

Acesta-i motivul că cerem și vom cere încontinuu, pentru binele tuturor, pentru mărirea lui Dumnezeu și viitorul scumpei noastre țări, să ni-se redea școlile confesionale. Cele primare, și cel puțin un larg teren de muncă bisericii la licee. Biserica posedă „sistemul”, „programa” autentică a bimilenarului și celui mai iscusit Pedagog ce a putut și poate să existe între genurile pedagogiei.

Noi nu ne temem de greutatele materiale ce incontestabil le-am avea. Dacă Statul nu poate jertfi pentru școala confesională streină (?) lui, vom trăi modest, fără multe sale, fără terenuri sportive, fără fast, dar cu credința în suflet și cu Isus în mijlocul nostru!

În numele adevăratului progres educativ și chiar instructiv, în numele lui Hristos, pretindem reînființarea școlilor confesionale.

O nouă enciclică papală. Incheind cuvântarea de Crăciun — din care am dat o parte în numărul nostru trecut — Sfântul Părinte a anunțat, că în curând va da publicității o nouă enciclică. Subiectul ei este, spune Papa, „foarte important, interesând familia, statul,

Întreaga omenire chiar; obiect de veșnică actualitate, care azi prezintă aspecte deosebit de deplorabile și îngrijitoare". Enciclica va trata despre „Căsătoria creștină în raport cu condițiunile, nevoile și neajunsurile prezente ale familiei și societății”.

În crescândă distrămăre socială a zilelor noastre noastre, scrisoarea Papei va fi, fără îndoială, o mare binefacere. Celula constitutivă a societății fiind familia, dela sănătatea ei depinde vigoarea întregului organism social. Iar duhul păgân al zilelor tocmai această peatră de temelie o atacă cu violență extraordinară.

Deosebită importanță va avea în viitoarea enciclică capitolul căsătoriilor mixte, cărora „o căsătorie regală”, recentă, le dă actualitate deosebită. Despre această căsătorie regală — a regelului Boris al Bulgariei cu fiica regelui Italiei — Papa vorbește deosebit de apăsător. Amintește condițiunile, cele obișnuite pentru toți creștinii, pe lângă cari s'a îngăduit încheierea acestei căsătorii, garanțiile date nu de către persoane politice ori guvernele țărilor, ci de înșiși mirii regali, cari au dat făgăduințe solemne, în scris, pentru observarea strictă a tuturor formelor impuse de biserică. Cu toate acestea, asupra acestei căsătorii s'au răspândit o sumedenie de vești false și absurde, nu numai de către persoane private, ci mai ales din pricina unei „celebrări solemne confessionale, anume pregătită spre a avea înaintea marelui public toată aparența de-a renoi ori cel puțin a complecta o căsătorie, care era deja un fapt împlinit și complet”. Risipirea acestor svonuri, Papa a socotit-o necesară tocmai pentru a putea păstra bune raporturi cu poporul bulgar și cu Suveranii lui.

Cuvântul răspicat al Papei, care știe să amintească și regilor datorii ce au, nu va rămâne fără efect acolo, unde trebuie să-l aibă. Va fi și pentru alții un memento. Este pentru toți, în aceeași vreme, o nouă dovadă de strășnicia cu care Roma apără învățăturile și legile catolice, totdeauna și față de oricine. Etiamsi reges sint!

In pragul anului ce vine

— Dintr'o pastorală arhierescă —

I. P. S. mitropolit Vasile a dat și pentru Anul Nou scrisoare păstoricească, bogată în gânduri luminoase și sfaturi mângâitoare. Măneacă din indemnul evanghelic: Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate celelalte vi-se vor adauge vouă (Mt. 6, 33) și stăruie de toți fiii săi sufletești să-și deie seama, acuma, la sfârșit de an, de celea trecute, făcându-și totodată socoteala și privitor la cele ce au să facă în anul ce vine. Ori și mai bine: să-și facă socoata *întregului trecut*, luând măsurile de lipsă în vederea *întregului viitor*, care le va aduce fericirea dorită, dacă vor pune această fericire întru a face voia Domnului și nu întru câștigarea de averi și onoruri. Căci:

„Dacă omul își caută îndestulirea și fericirea numai aci, pe pământ, el nu va fi fericit niciodată, pentrucă fericirea omului nu este pusă aci, pe pământ. Dumnezeu nu l-a făcut pe om pentru pământ, ci El l-a făcut pentru Sine, ca El, Dumnezeu, să fie fericirea omului. Și, Dumnezeu a sădit în sufletul fieșteărui din noi dorința nedeslușită de al căuta pe El, fără astâmpăr, în toate faptele și doririle noastre. Și noi, în dorința noastră după îndestulare și după fericire, căutăm pe Dumnezeu, fiecare după capul său: unii îl caută în averi; alții în plăceri; unii umblă după fericire, în slujbe și onoruri; alții în alte bunuri din lumea aceasta. Puțini sunt cei ce cunosc deslușit, în inima lor, glasul Domnului, care îi cheamă la Sine, ca să-i facă voia lui și să fie fericiiți.

În căutarea îndestulirii și a fericirii noastre, se întâmplă, și cu noi, ceace se petrece cu sunetul unui clopot, care sună și răsună între niște dealuri. Unuia i-se pare că sunetul ar veni din dreapta; altuia i-se nălucește că el ar veni din stânga. Al treilea crede că, el ar veni din sus; al patrulea e de părerea, că el ar veni din jos. Toți aceștia se iau după răsunetul clopotului, și, numai puțini sunt cei ce

aud adevăratul sunet și cunosc adevăratul loc de unde vine el.

Bunătățile din lumea aceasta, nici una câte una și nici chiar toate împreună nu pot îndestuli sufletul omenesc. Pentrucă fiind noi făcuți pentru Dumnezeu, care este nemărginit, sufletul nostru caută bunătăți fără margini. Tot ce este însă, în lume, e mărginit. De aceea ori cât ar fi de mari bunătățile lumii acesteia, pe cari le-am dorit și pe cari le-am dobândit ele tot nu ne mulțumesc și nu ne pot mulțumi, pentrucă ele sunt mărginite, iar noi dorim tot mai mult și mai mult. Noi dorim nemărginitul, care însă nu este în lumea aceasta”.

De aici vine faptul că nimenea nu-i mulțumit: căutăm fericirea acolo, unde nu se poate afla. Să nu exagerăm însă nici când e vorba de lăpădarea a toată grija cea lumească. De aceea adaugă I. P. S. pâr. Mitropolit:

„Atunci însă, când vă îndemna, să nu puneți fericirea voastră în bunurile pământești, eu nu vreau să zic că, voi să nu vă îngrijiți de aceste bunuri. Nul Voi, fiind oameni pe pământ, având trup și familie, de cari încă trebuie să vă îngrijiți, și mai având, poate, și alte răspunderi, voi trebuie să vă îngrijiți și de bunătățile pământului. Dar, pe cum ziceam, voi nu trebuie să vă puneți fericirea voastră în aceste bunătăți, ci să le socotiți numai ca pe niște mijloace, cari duc la fericire. Voi, adevărat, nu trebuie să socotiți bunătățile pământești ca țintă a vieții voastre, ci numai ca pe niște mijloace, prin cari vă ajungeți ținta: de a sluji lui Dumnezeu și de a fi fericiiți. Voi știți bine că, dacă ținta călătoriei voastre este de-a ajunge la un loc oarecare, spre pildă la un oraș, popasurile, pe cari le faceți, pe drum: spre pildă odihnindu-vă de oboseală, ori mai gustând ceva, ca să căpătați putere, popasurile acestea, zic, sunt numai mijloace, cari vă ajută, ca să puteți ajunge la țintă. Și dacă cineva ar schimba rostul popasului, făcând din el ținta călătoriei sale și el s'ar hotărî să rămână aci, în acest loc de popas, omul acela în veci nu va ajunge la ținta călătoriei sale, pusă dela început. Pentrucă el a schimbat mijlocul, care ducea la țintă, cu însăș ținta călătoriei sale”.

Foița „Unirii”

Calea fericirii

Cuvântare rostită la 1 Ianuarie 1931, în capela călugărițelor din Blaj

de Dr. Ioan Bălan

Intră întru bucuria Domnului tău. Mat. 25, 21.

Iubite Surori,

Lumea începe astăzi un an nou. Cel trecut a fost foarte greu, căci sărăcia a bătut la ușile tuturor, chiar la poarta țării. Pe când oamenii își doresc astăzi anul nou cu bine, cu sănătate și mai ales cu belșug în toate: biserică pare că din prima zi a anului se arată dușmană acestor dorințe, spunându-ne în apostolul zilei: „Vedeți să nu vă amăgească cineva cu filozofia și cu înșelăciunea deșartă după obiceiul oamenilor” (Col. 2, 8). Celor ce ascultă de învățătura ei, biserică, în ziua cea dintâia a anului, le pune ca pildă de urmat pe sfântul Vasile, care, om bogat fiind și profesor la academia de drept din Cezarea, la vârsta de 22 de ani, părăsește slujba cea graasă, își vinde moștile și împarte banii la săraci, iar el se retrage în insula Iris, unde trăiește în post și rugăciune și înflințează cea dintâia mănăstire. Fericirea de aici nu o schimbă cu nimeni, și gustă într'adevăr ceace a făgăduit Domnul când a zis: „Fericiiți sunt

cei curați cu inima” (Mat. 5, 8) și „cei săraci cu spiritul” (Mat. 5, 3).

Suntem deci în gândul bisericii, dacă ne gândim astăzi la *fericirea din mănăstire*, pornind dela prilejul că astăzi o soră jură credință veșnică mirelui său Isus.

*

Odată a întrebat Petru pe Domnul Isus: „Iată noi am lăsat toate și am venit după tine: ce va fi dară cu noi?” (Mat. 19, 27). Iară Domnul i-a răspuns: „Amin zic vouă, nimeni nu este care și-a lăsat casa, sau frații, sau surorile, sau pe tatăl său, sau pe mamă-sa, sau moșiile, pentru mine și pentru evanghelie, și să nu ia de o sută de ori mai mult acum, întru această vreme, casă, și frați, și surori și mamă...; și în veacul cel viitor viața de veci” (Marcu 10, 30).

Cât este de adevărată această vorbă a Mântuitorului, care celor ce au părăsit tot ce au în lume: părinți, surori și frați, casă și moșii, le făgăduiește bunătăți mult mai mari în această lume, cum zice Domnul: „de o sută de ori mai mult”. De fapt, casa care o aveți aici e foarte bună, și nici una din voi nu poate să spună, că a avut o casă mai bună, mai cu tihneală. Aici, aveți toate cele de lipsă pentru hrana trupului, de nu trebuie să vă frământați capul cu criza de agi, când nu numai țărani, dar nici domni nu știu ce să mai facă din pricina scumpetii. Aici, aveți surori mai multe și aveți o mamă care mai bine își înțelege rostul. Iar de suflet, care este partea

principală din om, ce îngrijire bună aveți: rugăciuni dese — în cea mai mare liniște; meditație, lectură pie, examinarea conștiinței, liturghie și cuminecare în fiecare zi. Și aveți la îndemână într'una un confesar bine pregătit pentru această slujbă. Toate aceste lucrări sfinte sunt ca fumul de tămâie ce se ridică la cer, ca pentru ele. Tatăl cel ceresc să vă dea răsplata cea mai mare: fericirea cea dumnezească în vecii vecilor. Da, căci, după cum spune sfântul Bernard, drumul cel drept duce la cer din mănăstire.

Însă să nu uitați, iubite Surori, o vorbă a sfântului apostol Pavel: „Pe dătătorul de bună voie îl iubește Dumnezeu” (II Cor. 9, 7). Toate rugăciunile și actele de pietate și chiar cel mai neînsemnat lucru ce vi-l încredințează sora Superioară, să-l faceți cu cea mai mare bucurie și să nu lăsați niciodată întristarea să se furișeze în sufletele voastre. Însemnați-vă ce spune sfântul Alfons de Liguori: „Toate rugăciunile, lecturile pii și chiar sfintele cuminecări nu sunt de nici un folos pentru sufletul morocănos și trist. De aceea stăruie să „fugim de tristețe”, căci ea e pieirea devoțiunii, temnița pietății și pricina a mii de defecte. Cum roade mollia haina, așa roade sufletul tristețea”.

Bucuria e semnul conștiinței liniștite, împăcate cu Dumnezeu, cu tine însuși și cu toată lumea. Cum zice cineva: „Bucuria e parfumul ce iese din un suflet plin de virtuți”. Iar fața acră, e semnul neîndestulării și al ne-

„Singura fericire a omului este Dumnezeu și împlinirea voii Lui. Celce îplinește voia lui Dumnezeu, în toate faptele sale, e mulțumit și pururea vesel și e împăcat cu orice ar veni asupra lui, bine știind că, el n'are să moștenească pământul, ci pe Dumnezeu. El știe că are un suflet nemuritor, făcut, nu pentru pământ, ci pentru Dumnezeu și pentru vecie și că nimic nu se poate da în schimb pentru sufletul lui”.

Să umbliăm, pe calea luminată de Domnul Hristos și bine ne va fi. Anul ce vine ne va aduce fericirea mult căutată și până aci neafată.

Corpul diplomatic la palatul regal.

Amăsurat obiceiului de totdeauna, Corpul diplomatic s'a prezentat și în acest an de Anul Nou la Palat, spre a-și face urările de bine Suveranului. Cuvântul festiv l'a ținut Mons. Angelo M. Dolci, nunțiu apostolic și decan al Corpului Diplomatic. Il redăm în întregime:

„SIRE,

Venirea Majestății Voastre la tronul României Mari a pricinuit o adâncă mulțumire în inima întregii Națiuni și care salută în August Persoană a Majestății Voastre pe continuatorul glorioaselor sale destine. Națiunea deasemenea se bucură de prezența Majestății Voastre pe tronul României, fiindcă este sigură că, mulțumită energiei și capacității Majestății Voastre, dificultățile economice, pe cât de serioase pe atât de generale, care în mod fatal s'au resfrânt asupra României, vor fi ușurate astfel, încât fara să revie la vechea ei prosperitate. Corpul Diplomatic, al cărui talmaciu am deosebita cinste de a fi, asociindu-se la bucuria Poporului Majestății Voastre, are fericirea de a Vă rețnoi sincerile sale felicitări.

Acum câteva zile a răsunaț acest strigăt, care vibrează de aproape douăzeci veacuri: „Pax hominibus bonae voluntatis”, strigăt care-și găsește adânc ecou în sufletul românesc.

Pacea, năzuința cea mai îndreptățită a popoarelor, este astăzi, mai mult ca oricând, pavăza civilizației și cununa fiecărui progres adevărat. La umbra binefăcătoare a păcii se desfășoară, în chip armonios, toate energiile

individuale și sociale, se echilibrează și se coordonează drepturile și datoriile cetățenilor și ale popoarelor.

Insuflețit de aceste sentimente, Corpul Diplomatic are cinstea de a Vă oferi, în aurora Anului Nou, urările cele mai călduroase de fericire, pentru Majestatea Voastră, pentru Familia Regală și pentru mărirea și propășirea Nobilei Națiuni Române”.

La aceste cuvinte sărbătorești a răspuns Regele cu binecunoscuta-i fineță, dând asigurări categorice că fara noastră are un ideal pe care-l va urma cu stăruință neînfrântă: pacea și împreună lucrarea cea mai strănsă cu toate națiunile de bine.

Statul Vatican are monedă proprie.

O lege monetară, promulgată de Sf. Părinte ia 31 Decembrie 1930, introduce în Cetatea Vaticanului monedă proprie, pentru a evidenția și prin aceasta suveranitatea deplină și absolută a noului stat papal.

În sensul acestei legi sistemul monetar al Vaticanului este cel zecimal, având ca unitate lira de aur, cuprinzând 0.07919 gr. aur fin. Monedele sunt de aur (cele de 100 lire), de argint (cele de 10 și 5 lire), de nichel (cele de 2 și 1 liră, precum și cele de 50 și 20 centisimi) și de aramă (cele de 10 și 5 centisimi). Monedele de aur și de argint poartă efigia Papei, cele de nichel și aramă blazonul papal. Pe verso, monedele de aur îl arată pe Mântuitorul, cele de argint de 10 lire pe Maica Domnului cu copilul Isus, iar cele de 5 lire pe sf. Petru în barcă. Monedele de nichel de 2 lire au pe verso chipul bunului Păstor, cele de 1 liră pe Imaculata, cele de 50 centisimi pe arh. Mihail, cele de 20 centisimi pe sf. Pavel. Cele de aramă, în sfârșit, au pe verso pe sf. Petru la 10 centisimi și o ramură de măslin la 5 centisimi.

Un articol special (6) al legii monetare vaticane acordă curs legal pe teritoriul Statului Vatican și monedelor, respectiv biletelor de bancă, ale regatului italian, cari au curs legal în acesta.

Știri mărunte

Personale. Preaven. Ordinariat arhiepiscopesc a numit pe On. Ioan Oprinca din Ocnița, paroh II. la Reghin.

Darul făcut Papi din partea României. Agenția Rador aduce știrea că d. ministru Petrescu-Comnen a fost primit în audiență de Capul Creștinătății, căruia i-a prezentat, din prilejul Anului Nou, felicitări călduroase, în numele M. S. Regelui și a guvernului român. D. ministru a oferit apoi Preafericitului Părinte o splendidă troiță românească, lucrată artistic, pe care Sfântul Părinte a rânduit-o între darurile cele mai dragi inimii sale.

† Mareșalul Joffre. Strălucitul geniu militar francez, Iosif Joffre, stăvilarul ce a zăgăzuit la Marna puhoiul teutonic, nu mai este! După o luptă dărză cu moartea, și-a dat și el obștescul sfârșit în ziua de 3 Ianuarie c. la orele 8 și 23 minute, la vârsta înaintată de 78 de ani. Patria mamă, pe care a slujit-o cu atâta devotament, îl plânge cu lacrimi de foc. Și alături cu ea e în doliu și poporul român, lângă rămășițele pământești ale marelui mareșal, care, cum zice d. Maniu, pentru a salva umanitatea, a ridicat, în fața lumii uimite, geniul și energia națiunii franceze. Biserica Romei petrece ea și întru-insul, la locul de veșnică odihnă, pe un credincios fiu al său, spovedit și împărtășit înainte de ce și-ar fi închis ochii între călugării ce i-au stat de strajă în ultimele clipe ale vieții, — odraslă vrednică a unei măicuțe cuvioase, ce făcea parte din cinul călugărițelor terțiare ale patriarhului din Assisi. — Luptă bună s'a luptat. Cursul și-a plinit. Acum odihnească cu dreptii! Joffre și Foch, — doi fii glorioși ai Franței și-ai crezului roman!

Locale. Dumineca viitoare, a leproșilor, va predica în catedrală pâr. Dr. Nicolae Lupu, prof. la Academia de teologie.

— Cercurile cu cădere din localitate sunt intens preocupate de realizarea unei dorințe mai vechi: strămutarea Prefecturii județene aici în Blaj. Și toate semnele arată că de astădată

fericirii, o dovadă de neîncredere în Dumnezeu, ca și cum nu ar putea ori nu ar vrea să-ți poarte de grije. Dar pentru lumea dinafară, fața acră a unei călugărițe e cel mai rău certificat despre mânăstire: ca și când în mânăstire n'ar fi decât chin și suferințe; e chiar o armă în contra religiei lui Christos ca și când multe meditații, dese rugăciuni și chiar sfintele cuminecări n'ar fi de nici un folos! Tristețea și fața acră așa de mult trebuie ținute departe de mânăstire, încât sfânta Tereza de Avila pe care Loștiltorul lui Dumnezeu a așezat-o în șirul celor mai mari gânditori și care sfântă a dat cea mai mare înflorire vieții călugărești printre femei, le lega de suflet superioarelor carmelitane să nu primească în mânăstiri fete triste și melancolice.

Fii deci totdeauna veseli, iubite Surori, doar și Maica Voastră Preacurată, când i-a comunicat arhanghelul Gavril chemarea cea sfântă, a izbucnit un cântec de bucurie: „Mărește sufletul meu pe Domnul, și s'a bucurat spiritul meu de Dumnezeu mântuitorul meu... că mi-a făcut mie mărite cel Puternic” (Luca 1, 46. 47. 49).

*

Acest „Mărește sufletele al meu” trebuie să răsune astăzi ca o puternică orgă armonioasă de pe buzele tale, Cuvioasă Soră Tereza. Doar tu aduci astăzi bucurie în cer și pe pământ. Tatăl cel ceresc care te-a făcut și Spiritul care de mică te-a ocrotit se bucură astăzi când tu juri credință veșnică lui Isus,

Fiul Tatălui, dela care încă porcede Spiritul. Maica Preacurată se bucură că tu și-ai ales de mire pe Fiul său și te legi pe vecie să umbli pe cărările bătătorite de Ea. O de am avea ochi sufletești să vedem cum stau lângă tine ingerul tău păzitor și sf. Tereza, și cum se bucură! Tatăl tău din lumea cealaltă și familia glorioasă a Grecenilor, care a lăsat în istoria țării urme frumoase de preocupări spirituale, e plină de bucurie că o odraslă de a lor se apropie așa de mult de Domnul.

Dar bucurie e și pe pământ, deși noi oamenii avem încă ceață pe ochi și nu înțelegem pe deplin lucrurile sufletești. Pe lângă mama, sora și frații bucură-se astăzi I. P. Sf. Mitropolit, care a întemeiat această congregație și care în profesiunea ta perpetuă vede mâna ocrotitoare alui Dumnezeu și scutul Preacuratei. Bucură-se superioara cu toate surorile, căci o profesiune perpetuă înseamnă un stâlp pentru Congregație. Bucură-se profesoarele tale din mânăstirea Notre Dame de Sion dela București, a căror trudă și pildă te-au adus în casa Preacuratei. Și undeva, într'un oraș de lângă Paris, bucură-se aceea distinsă și modestă Maică Evangellista, care te-a apropiat mai mult de Domnul. Când și-se vor închide ochii pentru lumea aceasta, și ingerul tău păzitor împreună cu micuța sfântă dela Lisieux te vor prezenta Tatălui ceresc, Acesta te va primi cu cuvintele: „Intră întru bucuria domnului tău!” (Mat. 25, 21). Să mi-se dea voie ca aceste vorbe să și-le zic eu astăzi,

când devii pe veci mireasa lui Hristos: „Intră întru bucuria Mirelui tău!” Ce bucurie au fetele din lume în ziua când se mărită, căci primesc dela Dumnezeu un suflet iubitor, dela care speră iubire și sprijin în viață. Azi e nunta ta, Soră Tereza, cu mirele Isus, cece se evidențiază așa de mult și prin faptul, că întocmai ca și miresele în ziua nunții, și tu îți pierzi astăzi numele de familie și-l iai pe al Mirelui tău, numindu-te pentru totdeauna „Tereza Pruncului Isus”. Ce mire și ce iubire câștigi tu prin această cununie sufletească!

Vezi dară că am tot dreptul să-ți cer, ca de azi înainte bucurie mare să strălucească pe toată fața ta. Doar dacă te-ar vedea Mirele tău tristă, ce supărare mare i-ai face!? Adu-ți aminte de mânăstirea Notre Dame de Sion din București, unde, când intrai, deja la poartă gustai ceva din parfumul raiului. Știi cum era sfânta ta patroană, pe care Sfântul Părinte a numit-o „grațioasă”. Când era de 4 ani, i-a murit mama și ea e atât de drăguță, încât îl mângăie pe tatăl său, care, pentru aceasta, o numește mica sa regină. La 9 ani e bolnavă de moarte, și nu-și pierde voia bună; iar Preacurata, cu un zimbet dulce o mângăie. Dulce cu surorile în mânăstire, dulce în poezile ei, dulce cu vrăbiuțele moarte pe cari le îngroapă cu atâta gingășie: dulce e și în cer, de unde varsă ploaie de bucurii peste lumea oropsită.

La pildă dela mica Tereza, și vorbele ce și-le zic eu astăzi: „Intră întru bucuria dom-

această dorință va fi fapt. Chestia incartiruirii, precum s'a constatat, nu e un obstacol de nefăvins.

— Așezămintele noastre de învățământ și-au recăpătat animația obișnuită. Mulțimile școlarești, răsfirate, din prilejul vacanței de Crăciun, în lungul și latul țării, au revenit la vetrele luminii, deschise tuturor cu ziua de Joia ce trecu. Munca, mișcarea și ciripitul și-au reluat firul.

Inventivitate pastorală. Dacă nu vine Mecca la Mohamed, caută să se ducă Mohamed la Mecca. Și dacă nu se duc călătorii la biserică, apoi ce alta-i de făcut, decât să duci biserica la ei? Problema aceasta a rezolvat-o Ordinariatul de Augsburg așa, că a cerut și a căpătat permisie să poată afișa la toate găurile din eparchie, placate cu anunțarea slujbii dumnezeiești ce se ține în local potrivit, la fața locului. Dela vorbă s'a trecut la faptă: în gara principală a Münchenului se țin în toate Duminecile și sârbătorile cinci liturghii. Și anume la orele 3:10, 4:05, 4:45, 5:20, 5:55. La fiecare sl. liturghie: cântare poporală bisericească, predică, împărțășenii. Rezultat: într'un an de zile s'au celebrat la acea gară 315 sf. liturghii, la cari au luat parte 60.832 credincioși și s'au cuminecat 3.289 de inși. — Ce nu găcește iubirea apostolică, veșnic de veghe și veșnic îngrijată!?

Distincții meritate. Foștii profesori a școlilor noastre, domnii Augustin Caliani și Traian German, au fost numiți, cu titlu definitiv, inspectori generali în învățământul secundar; d. Adrian Oțoiu, absolvent al teologiei blăjene, a fost ridicat la cinstea de director al Băncii Naționale, iar d. Dr. Alexandru Pop, conferențiar la clinica chirurgicală din Cluj, fost elev al școlilor de aici, și-a făcut, cu laudă, examenele de docență la Universitatea clujană.

† **Aurel Pop**, student în drept, fiul preotului nostru din Vetis, a încetat din viață în ziua de 30 Decembrie trecut, la vârsta de abia 19 ani. — Fie-i somnul lin și îngerii pe aproape!

nului tău", roștiți-le-va odată cu glas mai dulce Mirele tău.

Iubite Surori,

Astăzi, când Domnul se supune unei legi aduse pentru oameni, deși el era Fiul lui Dumnezeu și nu era dator să o facă: ce învățături frumoase am putea scoate despre această floare din raiu care se numește ascultarea de bună voie. Dar astăzi e bucurie mare în Congregație, deoparte pentru că s'au terminat exercițiile spirituale, iar de altă parte pentru că sora Tereza se leagă pe veci de congreția. De aceea am ținut să fiu în tonul bucuriei, care aș dori să fie fructul exercițiilor spirituale. Această bucurie va fi de folos și bolnavilor ce-i îngrijește congreția și elevelor venite din toate părțile pentru carte și învățătură. Bucuria din sufletul vostru vă va face să iubiți elevele așa, cum nu le iubește nimeni. Căci școlile din Blaj numai atunci au dreptul să existe dacă dau ceva ce nu au alte școli: iubirea lui Hristos, pe care Lacordaire o numește virtute rezervată sufletelor într'adevăr creștine. Mâncare bună, casă sănătoasă și carte multă dela profesori eselenți primesc fetele și în alte părți. La Blaj se cere să aibă toate aceste îndemânări și pe deasupra să mai guste și un parfum din raiu, care să le izvoarscă lacrimi când părăsesc această casă; iar pe cele mai bune așa de mult să le obișnuiască cu viața fericită din mănăstire, încât să nu o mai părăsească nici odată.

Aceasta e dorința bisericii pentru congrețiile la începutul unui nou an. Amin.

Telefonul „Unirii“

M. Baia-mare. Data consacării noului episcop al bisericii noastre s'a fixat definitiv pe ziua de 30 Ianuarie (Treisfinți), în catedrala din Blaj, iar instalarea dela Baia-mare va avea loc la 2 Februarie (Intimpinarea Domnului). Vi-se împlineste deci dorința de a avea pe noul Păstor cât mai curând în mijlocul turmei.

T. Sighet. Violența și tupeul protestului, ridicat de parohia ortodoxă a Săcelului din Maramureș împotriva noii noastre episcopii de acolo, sunt, în orice caz, semnificative pentru dispoziția sutietască a celor ce au socotit a fi potrivit să-l pună la cale. Pasagiul, în care se spune că „episcopia de Baia-mare“ s'ar fi înființat „fără nici un drept și lege“ lovește, evident, în guvern, vizând și pe Regele care aprobă acte guvernamentale „fără de lege“: lucruri și afirmații, pentru cari n'ar strica să se ceară socoteală din partea celor în drept. Cât privește apoi afirmațiile, că Sionul nostru ar fi, prin catolicismul său, „desbinător de frați“ și „instrăinător de sufletul românesc“, le socotim atât de rasufiate, încât nu găsim nevoia de a le da vre-o atenție. Naționalismul bisericii noastre, verificat și recunoscut de cei mai reprezentativi oameni ai neamului, n'are nevoie de certificate de bună conduită ale Săcelenilor Dvoastră și nici chiar ale minorilor sutietești dela Cluj, cari le inspiră aceste atacuri. Cunoaștem — pentru că nu e nou — și legământul de „a nu se odihni“ până nu vor reuși să zdrobească temelile bisericii noastre de acolo, dar, încrezătorii în puterea Celui de sus și în vigența celor care au datoria să pască turma credincioșilor ei din Maramureș, Vă sfătuim să priviți cu toată încrederea spre ziua de mâine. Manifestația impunătoare, de care a fost capabil Maramureșul unit și catolic cu prilejul congresului din toamnă al AGRU-lui, nu poate fi anihilată acolo, de astăzi pe mâine, nici chiar din partea „Antalilor“ organizatori de cadre politice averscane.

B. Tulbureni. După informațiile ce avem, curba de sacrificiu va aduce preoțimei noastre o tăiere mai mare decât la funcționarii de stat, și aceasta datorită împrejurării, că la noi nu s'au putut face suprimări de posturi, cari ar fi lăsat pe unii pe drumuri. Oficial nu s'a comunicat încă nimic și cum lucrurile se pot pune la punct în mai multe chipuri, a veni de pe acum cu precizări, ar însemna să riscăm afirmații, pe cari să fim siliți a le retracta mai la urmă. Preferim deci să mai așteptăm până la deplina clarificare a situației.

P. Cluj. Iată ce dispune în cauza de care întrebați can. 1258 al C. I. C.: „§ 1. Haud licitum est fidelibus quovis modo active assistere seu partem habere in sacris acatholicorum. § 2. Tolerari potest praesentia passiva seu mere materialis, civilis officii vel honoris causa, ob gravem rationem ab Episcopo in casu dubii probandam, in acatholicorum funeribus, nuptiis similibusque sollempniis, dummodo perversionis et scandali periculum absit“.

H. Arad. Abonamentul e achitat până la 31 XII 1930. Orologerie nu se găsește la Librărie. Căderea poporale s'au trimis, cele preoțești mai târziu.

S. B. Șomoniș. Prin „U. P.“ am primit abonamentul pe o jumătate de an.

Cercul catolic. Oradea. Am primit abonamentul pe 1/2 an.

H. Cluj. Am primit abonamentul pe o jumătate de an.

G. Curtuișeni. Am primit abonamentul pe 1930.

F. Năsal. Primit 400 Lei. Achitat până la 31 XII 1931.

B. Nușeni. Chitam primirea abonamentului pe 1930.

P. Petrila. Confirmăm primirea abonamentului pe 1930.

B. Dumbrava. Am primit abonamentul pe 1931.

B. Borlești. Primit 200 Lei, abonament pe 1930.

H. Satu-mare. Am primit abonamentul pe 1930.

Oficiul parohial. Găloș-Petreu. Primit abonamentul pe anul 1930.

C. Gherla. Confirmăm primirea abonamentului pe 1930.

Oficiul parohial. Petroșeni. Confirmăm primirea sumei de 200 Lei, abonament pe 1930.

Oficiul parohial. Iebel. Primit 200, Lei, abonament pe 1930. Numerii ceruți i-am trimis.

A. Berbești. Am primit 200 Lei, abonament pe 1930.

P. Pintie. Am primit suma trimisă.

H. Bărsana. Am primit 100 Lei în contul abonamentului.

R. Sănicăoară. Confirmăm primirea abonamentului pe 1930.

Oficiul parohial Sănmărtinul de câmpie. Am primit abonamentul pe jumătatea întâi a anului curent.

R. A. București. Am primit 200 Lei. Achitat până la 30 VI. 1930.

A. Resighea. Am primit 200 Lei, abonament pe 1931.

R. Matei. Primit 200 Lei, abonament pe anul viitor.

ROMÂNIA

Tribunalul Târnava Mică Secția II-a ca instanță a firmelor comerciale.

Dos. N. F. soc. 594 929.

INCHEIERE No. Fr. 64—930—97

Tribunalul Ordonă să se înregistreze în registru firmelor sociale vol. VII pagina 15 sub No. de ordine 594—25 următoarele:

În rubrica 1. No. curent și sub No. de ordine al firmei.

În rubrica 2 data și numărul de înregistrare al incheierii prin care sa ordonat înscrierea

Rubrica 3 și 4 rămân goale.

În rubrica 5 Simion Pongratz.

În rubrica 6 se înregistrează conform hotărârei adunării generale ordinare din 16 Februarie 1930 că s'a hotărât majorarea capitalului social la 2,500.000 lei deplin vărsați prin emisia a 25.000 bucăți acții în valoare de 100 lei per bucată și care reprezintă valoarea de 2.500.000 lei deplin vărsați ce formează în prezent capitalul social.

În baza aceleiași hotărâri ale adunării generale ordinare din 16 Februarie 1930 se înregistrează modificarea statutelor și anume art. 1 și XIII.

Textele acestor 2 articole modificate sunt Art. 3, capitalul autorizat este de lei 5.000.000 — care formează din 50.000 bucăți acții cu valoarea nominală de 100 lei per bucată, din care sau emis deja 25.000 bucăți acții în valoare de lei 2.500.000 deplin vărsați și aceasta formează în prezent capitalul social.

Restul de 25.000 bucăți în valoare nominală de lei 2.500.000 rămâne să fie emise după modalitățile și condițiile ulterioare în așa fel ca dreptul de prioritate al acționarilor vechi să fie asigurat în proporție cu acțiunile lor.

După cererea acționarilor se pot emite chiar acții compuse din câte 10—10 și câte 100—100 bucăți.

Consiliul de administrație e obligat să ia dispozițiuni, ca două treimi $\frac{2}{3}$ din acțiuni să se afle în posesiunea cetățenilor de stat români și principiul acesta este a se ține în vedere și la noile emisiuni, precum și la schimbările de proprietar.

Art. 13. Adunarea generală ordinară o convoacă consiliul de Administrație și anume prin afișarea ordinii de zi în localul casieriei a institutului, mai departe, prin publicațiuni în reviste, cari apar în Blaj, în lipsa acestuia într'unul din Dicioșmărtin, Aiud sau Cluj, totodată să fie publicat convocatorul adunării Generale și în revista „Corespondența Economică“.

Bilanțul se va publica și în Monitorul Oficial. Afișarea și publicarea trebuie să se facă ce puțin cu 15 zile înainte de ținerea adunării generale comitetul de cenzori e îndreptățit a convoca adunarea generală iar pe baza art. 195 din legea comercială e obligat a face aceasta.

Totodată se înregistrează în baza hotărârei adunării generale ordinare din 19 Februarie 1920 Simion Pongratz din Gherla ca membru în consiliul de Administrație cu dreptul semnăturii sociale.

În rubrica 7 numărul dosarului de arhivă.

În rubrica 8 se înregistrează ștergerea lui Dr. Bela Daniel din calitate de membru în consiliul de Administrație, într'un câștig decedat după cum comunică firma petiționară prin cererea înreg. No. 3623—930.

Data în camera de consiliul astăzi 30 Octombrie 1930 în Dumbrăveni.

Președinte

Judecător

s. s. **Dr. Monatnu**

s. s. **Barbu**

Grefier s. s. GRIGORIU

Pentru conformitate

Grefier s. s. GRIGORIU

Articole de fotografiat:

Kováts P. și Fiii, prăvălie de articole fotografice.

Cluj, Piața Unirii 8.

Cereț Preț curent.

56